

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o Rs 094755 17 Rsž
Brčko, 15.09.2017. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE !

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Gligorević Ruže, kao predsjednika vijeća, Kovačević Maide i Nedić Srđana, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja J.D. iz B., zastupanog po punomoćniku R. A., advokatu iz B., protiv tuženog „W. M.“ d.o.o. B., zastupan po zakonskom zastupniku K. Z. a on po punomoćniku O. D., advokatu iz B., radi isplate, v.sp. 2.333,33 KM, odlučujući o žalbi tuženog izjavljenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 094755 16 Rs od 24.04.2017. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 15.09.2017. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

I

Žalba tuženog „W. M.“ d.o.o. B. se uvažava i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 094755 16 Rs od 24.04.2017. godine PREINAČAVA u stavu I i stavu III izreke, tako što se tužitelj odbija u cjelosti sa tužbenim zahtjevom, koji glasi:

„Obavezuje se tuženi da na ime otpremnine isplati tužitelju novčani iznos od 1.963,36 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.11.2015. godine, pa do isplate u roku od 15 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

II

Obavezuje se tužitelj J. D. iz B. da tuženom „W. M.“ d.o.o. B. naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 850,00 KM u roku od 30 dana po prijemu presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

III

Prvostepena presuda u stavu drugom (II) izreke ostaje neizmijenjena.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o Rs 094755 16 Rs od 24.04.2017. godine odlučeno je na slijedeći način:

„I OBAVEZUJE SE tuženi da na ime otpremnine isplati tužitelju novčani iznos od 1.963,36 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.11.2015. godine, pa do isplate u roku od 15 dana, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

II Sa tužbenim zahtjevom preko dosuđenog, kao i u dijelu kojim je tražio da se poništi akt tuženog pod nazivom rješenje o prestanku radnog odnosa 706-11/15 od 30.11.2015. godine, tužitelj SE ODBIJA.

III OBAVEZUJE SE tuženi da tužitelju naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 899,05 KM, a sve u roku od 30 dana od dana pravosnažnosti presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja.“

Protiv navedene presude tuženi je putem punomoćnika izjavio blagovremenu žalbu iz svih zakonskih razloga, s prijedlogom da se žalba usvoji prvostepena presuda u I i III stavu izreke preinači tako da se tužbeni zahtjev tužitelja u cjelosti odbije kao neosnovan, ili da prvostepenu presudu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tužitelj predlaže da se žalba tuženog odbije kao neosnovana i da se prvostepena presuda potvrdi.

Nakon što je prvostepenu presudu ispitao shodno odredbi člana 330. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14- u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude, iz slijedećih razloga :

Zahtjev u ovom sporu (konačno opredjeljen pismenim podneskom od 12.07.2016. godine) kojim je tražio da se poništi akt tuženog pod nazivom rješenje o prestanku radnog odnosa broj 706-11/15 od 30.11.2015. godine, obostrano potpisan od strane tužitelja kao zaposlenika i tuženog kao poslodavca, kao i da mu tuženi na ime otpremnine isplati novčani iznos od 2.333,33 KM zajedno sa zakonskom zateznom kamatom počev od 30.11.2015. godine, tužitelj je zasnovao na činjeničnim navodima da je bio zaposlen kod tuženog od 01.09.2000. godine do 30.11.2015. godine, kada mu je prestao radni odnos (potpisivanjem rješenja o prestanku radnog odnosa od 30.11.2015. godine), da je u vrijeme potpisivanja navedenog rješenja postojao čvrst dogovor između njega i tuženog o isplati otpremnine u skladu sa odredbom člana 85. Zakona o radu Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“ broj 19/06, 19/07, 25/08, 20/13, 31/14 i 01/15 – u daljem tekstu Zakon o radu), pa kako je svoj potpis na navedeno rješenje dao u zabludi, odnosno usljed očigledne prevare traži da prvostepeni

sud poništi navedeno rješenje, a tuženog obaveže na isplatu otpremnine u visini dužine trajanja radnog odnosa kod tuženog.

Zahtjev tužitelja tuženi je osporio navodom da se odredba člana 85. Zakona o radu primjenjuje samo u slučaju kada poslodavac otkazuje ugovor o radu, a ne i u slučaju kada on sam otkazuje ugovor o radu ili kada do prestanka radnog odnosa dolazi sporazumno, kao što je to u konkretnom slučaju, pa kako iz rješenja o prestanku radnog odnosa od 30.11.2015. godine proizilazi da se radi o sporazumnom prestanku ugovora o radu i to na inicijativu samog tužitelja, tužitelju ne pripada pravo na otpremninu.

Prema razlozima pobijane presude, te stanja spisa na osnovu provedenih dokaza u prvostepenom postupku, prije svega iskaza tužitelja i zakonskog zastupnika tuženog, kao i svjedoka J.M. (tužiteljeve supruge) i materijalne dokumentacije su utvrđene relevantne činjenice: da je tužitelj bio zaposlen kod tuženog od 01.09.2001. godine na radnom mjestu rukovoca građevinskim mašinama; da je na tom radnom mjestu radio do septembra 2015. godine; da je tužitelj početkom avgusta mjeseca 2015. godine, tuženom kao poslodavcu „najavio odlazak“, obzirom da je punio godine života, zbog čega je trebao da ide u penziju; da je tužitelju prestao radni odnos po rješenju o prestanku radnog odnosa od 30.11.2015. godine; da je navedeno rješenje od 30.11.2015. godine, potpisano od strane tužitelja kao zaposlenika i tuženog kao poslodavca, doneseno na osnovu zahtjeva radnika J. D. (ovdje tužitelja) zbog odlaska u penziju; da je (prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke B. R.) tužitelj 14 godina radio kod tuženog, zbog čega minimalni iznos otpremnine, prema osnovici za izračunavanje otpremnine, treba da iznosi 1.963,36 KM.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je zaključio da rješenje o prestanku radnog odnosa od 30.11.2015. godine nije ništavo, jer tužitelj nije dokazao da je doneseno usljed prevare, budući da je i sam tužitelj tvrdio da je podnio zahtjev za prestanak radnog odnosa zbog penzionisanja, obzirom da po godinama života ispunjava uslove za odlazak u penziju, pa kako je tužitelju radni odnos prestao po sili zakona, jer je ispunjavao uslove iz člana 72. stav 1. tačka 3. Zakona o radu, shodno odredbi člana 85. Zakona o radu mu pripada pravo na otpremninu u visini utvrđenoj vještačenjem po vještaku ekonomske struke, odnosno u iznosu od 1.963,36 KM.

Međutim, obzirom na utvrđeno činjenično stanje i stanje spisa, osnovano žalba tuženog ukazuje da je prvostepeni sud pogrešno primjenio materijalno pravo kada je tužbeni zahtjev, u pogledu obaveze na isplatu otpremnine, usvojio kao osnovan.

Naime, prvostepeni sud je zanemario činjenicu (iako je pravilno utvrdio tokom postupka) da je radni odnos tužitelja kod tuženog prestao zbog

ispunjavanja uslova tužitelja za odlazak u penziju, odnosno da je prestao na osnovu zahtijeva samog tužitelja, a iz navedenog razloga.

Odredbom člana 72. stav 1. tačka 3. propisano je da ugovor o radu prestaje (između ostalog) i kad zaposlenik navršši 65 godina života i 20 godina radnog staža, ili navršši 40 godina radnog staža, ukoliko se poslodavac i zaposlenik drugačije ne dogovore, dok je odredbom člana 85. stav 1. istog Zakona propisano da zaposlenik koji je s poslodavcem zaključio ugovor o radu na neodređeno vrijeme, a kojem poslodavac otkazuje ugovor o radu nakon najmanje dvije (2) godine neprekidnog rada, ima pravo na otpremninu u iznosu koji se određuje u zavisnosti od dužine neprekidnog trajanja radnog odnosa s tim poslodavcem. Ova odredba se ne primjenjuje ako je do otkazivanja ugovora o radu došlo zbog neispunjenja obaveza zaposlenika utvrđenih ugovorom o radu.

Dakle, okolnost da je tužitelju radni odnos prestao iz razloga što je ispunio uslove propisane odredbom člana 72. stav 1. tačka 3. Zakona o radu, odnosno zato što je stekao uslove za odlazak u penziju propisane navedenom odredbom, ima za posljedicu to da se u konkretnom slučaju ne mogu primjeniti pravila iz odredbe člana 85. stav 1. Zakona o radu, jer navedenom odredbom nije definisano pravo zaposlenika na otpremninu u slučaju prestanka radnog odnosa kada je zaposlenik ispunio uslove za odlazak u penziju, pa kako Zakon o radu ne propisuje pravo na otpremninu u slučaju odlaska u penziju, niti je to pravo regulisano opštim kolektivnim ugovorom, (takav ugovor nije donesen na području Brčko distrikta Bosne i Hercegovine), niti postoji akt tuženog koji bi regulisao pravo na otpremninu u slučaju ispunjavanja uslova za odlazak u penziju, koji bi bio obavezujući za tuženog, kao poslodavca, ne postoje uslovi po kojima bi tužitelj, kao bivši zaposlenik, od tuženog, kao poslodavca, mogao ovlašteno tražiti isplatu otpremnine.

Zbog navedenog valjalo je žalbu tuženog kao osnovanu uvažiti i prvostepenu presudu na osnovu odredbe člana 338. stav 1. tačka 4. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine preinačiti kao u izreci ove presude.

Pošto je odredbom člana 130. stav 2. Zakona o parničnom postupku propisano da kada sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, da će odlučiti o troškovima cijelog postupka, valjalo je odluku o troškovima postupka sadržanu u stavu trećem izreke pobijane presude (kojom je tuženi obavezan da tužitelju naknadi troškove postupka u iznosu od 899,05 KM) preinačiti, odnosno na osnovu odredbe člana 119. stav 1. u vezi sa odredbom člana 129. i odredbom člana 120. Zakona o parničnom postupku odlučiti o troškovima cijelog postupka i tužitelja obavezati da tuženom naknadi troškove postupka u iznosu od 850,00 KM.

Troškovu su tuženom dosuđeni u skladu sa odredbom člana 119. stav 1. i člana 129. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine,

a prema usmeno opredjeljenom zahtjevu za naknadu troškova kojeg je punomoćnik tuženog postavio na ročištu održanom dana 24.04.2017. godine. Dosuđene troškove, a obzirom na utvrđenu vrijednost spora od 2.333,33 KM saglasno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 45/00 – AT RS) čine troškovi za sastav odgovora na tužbu u iznosu od 100,00 KM (član 2. tarifni broj 2. u vezi sa odredbom člana 14. Tarife), zatim za zastupanje na pripremnom ročištu održanom 14.09.2016. godine i ročištima za glavnu raspravu održanim 28.02.2017. i 24.04.2017. godine u iznosima od po 100,00 KM, te za zastupanje na odloženom pripremnom ročištu održanom 06.07.2016. godine i odloženom ročištu za glavnu raspravu održanom 14.12.2016. godine u iznosima od po 50,00 KM, dok mu, imajući u vidu njegov uspjeh u žalbenom postupku, pripada trošak za sastav žalbe od 09.06.2017. godine u iznosu od 150,00 KM (član 2. tarifni broj 2. Tarife) i trošak takse na žalbu u iznosu od 200,00 KM (tarifni broj 1. tačka 11. Zakona o sudskim taksama), odnosno ukupno iznos od 850,00 KM.

Prvostepena presuda iz stava II izreke prvostepene presude žalbom se ne pobija, pa nije bila predmet razmatranja u žalbenom postupku (član 330. Zakona o parničnom postupku), odnosno ostaje neizmjenjena.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Ruža Gligorević